

EKONOMIUTSKOTTETS BETÄNKANDE 10/2010 rd

**Regeringens proposition med förslag till lagar
om ändring av konsumentkyddslagen och re-
gistrering av vissa kreditgivare samt vissa lagar
som har samband med dem**

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 6 april 2010 en proposition med förslag till lagar om ändring av konsumentkyddslagen och registrering av vissa kreditgivare samt vissa lagar som har samband med dem (RP 24/2010 rd) till ekonomiutskottet för beredning.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- lagstiftningsråd Katri Kummoinen, justitieministeriet
- äldre regeringssekreterare Tarja Kotkavuo, finansministeriet
- jurist Raija Railas, Finansinspektionen
- jurist Riitta Kokko-Herrala, Konsumentverket

- överinspektör Marko Peltonen, Regionförvaltningsverket i Södra Finland
- direktör Helena Laine, Finansbranschens Centralförbund
- chefsjurist Tuula Sario, Finlands Konsumentförbund r.f.
- juridisk ombudsman Tiina Toivonen, Företagarna i Finland
- ombudsman Kari Kuusisto, Suomen PienlAINAYHDISTYS ry.

Dessutom har skriftliga utlåtanden lämnats av

- Suomen Asiakastieto Oy
- Finlands Näringsliv
- Förbundet för finsk handel rf
- Suomen Asiakkuusmarkkinointiliitto ASML ry
- Garanti-Stiftelsen.

PROPOSITIONEN

Regeringen föreslår en revidering av 7 kap. om konsumentkrediter i konsumentkyddslagen. Dessutom föreslås vissa ändringar i lagen om avbetalningsköp och kreditupplysningslagen. Genom ändringarna genomförs Europaparlamentets och rådets direktiv om konsumentkreditavtal.

Direktivet om konsumentkreditavtal innehåller många undantag i fråga om tillämpningsom-

rådet, medan det gällande 7 kap. i konsumentkyddslagen i princip tillämpas på alla krediter som näringsidkare erbjuder konsumenterna. Enligt förslaget förblir tillämpningsområdet för 7 kap. även i fortsättningen brett och därmed bredare än direktivets tillämpningsområde. Med avvikelse från direktivet tillämpas kapitlet också t.ex. på bostadslån och krediter på under 200 euro. Det finska begreppet ”kulutusluotto” som

används i det gällande kapitlet ersätts med begreppet ”kuluttajaluotto” (på svenska konsumentkredit).

För att underlätta jämförelser ska kreditgivaren innan ett kreditavtal ingås ge konsumenten centrala uppgifter om krediten på blanketten ”Standardiserad europeisk konsumentkreditinformation”. I fråga om bland annat bostadskrediter kan kreditgivaren emellertid också välja att lämna uppgifterna i någon annan varaktig form. Det görs också ändringar i sättet att beräkna den effektiva räntan för krediten samt i bestämmelserna om möjlighet att frånträda ett kreditavtal och förtida återbetalning av krediter. Till kapitlet fogas dessutom bestämmelser om god kreditgivningssed, kreditgivarens skyldighet att pröva konsumentens kreditvärdighet samt skyldighet att ge information medan kreditavtalet gäller.

Med anledning av den nationella kreditmarknadens utveckling föreslås det också att det stiftas en lag om registrering av vissa kreditgivare, enligt vilken endast kreditgivare i kreditgivarregistret får tillhandahålla konsumentkrediter. Enligt förslaget ska regionförvaltningsverket i Södra Finland fungera som register- och tillsynsmyndighet. Till denna del hänför sig propositionen inte till direktivet, utan det är fråga om en rent nationell reglering. Den nya lagen

tillämpas med vissa undantag på sådana kreditgivare som tillhandahåller konsumentkrediter och som inte omfattas av Finansinspektionens tillsyn, t.ex. snabblåneföretag och finansbolag. Villkor för registreringen är bl.a. att den som gör anmälan är tillförlitlig och har tillräcklig kännedom om kreditverksamhet.

Också i lagen om pantlåneinrättningar och i bestämmelserna om tidigareläggande av förfallodag i 7 kap. i konsumentskyddslagen och bestämmelserna om försäljning av pant i 10 kap. i handelsbalken föreslås vissa ändringar. Dessutom föreslås det att straffstadgandena i 11 kap. i konsumentskyddslagen upphävs. Inte heller till denna del hänför sig propositionen till direktivet, utan regleringen är nationell.

Lagarna är avsedda att träda i kraft cirka tre månader efter det att de har antagits och blivit stadfästa. Ändringarna i de avtalsrättsliga bestämmelserna inverkar i regel endast på avtal som ingås efter att lagarna trätt i kraft. Näringsidkare som när lagen om registrering av vissa kreditgivare träder i kraft utövar verksamhet som enligt lagen förutsätter registrering får fortsätta med sin verksamhet tills beslut om införande i registret har fattats, om registeranmälan görs inom sex månader från ikraftträdandet.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmän motivering

Ekonomiutskottet föreslår att lagförslagen godkänns med ändringar i lagförslag 1.

Den nya konsumentskyddslagens 7 kap. ska så som också de gällande bestämmelserna i regel tillämpas på alla krediter som näringsidkare erbjuder konsumenterna. I 1 § 4 mom. föreskrivs om undantag från tillämpningsområdet. Bestämmelserna i kapitlet tillämpas i större omfattning än direktivet, bl.a. på bostadslån och krediter på mindre än 200 euro. Utskottet anser att det breda tillämpningsområdet är motiverat, eftersom i synnerhet det omfattande och synliga utbudet av snabblån har lett till skuldproblem,

och för att konsumentskyddet i Finland inte ska kringskäras.

För konsumenterna är det viktigt att kreditgivaren i god tid innan kreditavtalet ingås ska ge konsumenten de väsentligaste uppgifterna om krediten på ett standardiserat formulär. Närmare bestämmelser om förhandsinformationen och formuläret ska utfärdas genom förordning av statsrådet.

I fråga om bostadskrediter och nyttighetsbundna engångskrediter på mindre än 100 euro kan förhandsinformation också ges i någon annan bestående form. Enligt uppgift arbetar EU för närvarande på ett standardiserat formulär särskilt avsett för bostadskrediter. Ett undantag i

fråga om små, nyttighetsbundna engångskrediter anses vara motiverat eftersom kostnaden för kreditgivaren för användningen av en standardiserad blankett i fråga om sådana krediter skulle vara större än den nytta den beräknas medföra för konsumenten.

Utöver de ovan beskrivna bestämmelserna innehåller 7 kap. i konsumentskyddslagen också många andra bestämmelser som ska öka konsumenternas medvetenhet. Konsumenterna får bättre möjligheter att jämföra utbudet av krediter innan de bestämmer sig och att tänka igenom vad de behöver och om de kommer att klara av återbetalningarna. Dessutom föreskrivs det om vissa skyldigheter för kreditgivarna. De ska bl.a. iaktta god kreditgivningssed, som närmare föreskrivs i lagen, och bedöma konsumentens kreditvärdighet innan kreditavtalet ingås.

Bestämmelserna om konsumentkrediter i 7 kap. ska övervakas av konsumentombudsmanen, Konsumentverket och regionförvaltningsverket. Också Finansinspektionen är tillsynsmyndighet i fall där kreditgivaren ska övervakas av Finansinspektionen.

Senast ändrades 7 kap. genom en lag som trädde i kraft den 1 februari 2010. Samtidigt moderniserades strafflagens bestämmelse om kreditocker och räntelagen ändrades. Syftet med den lagstiftningen har också varit att minska problemen med utbudet av snabblån, underlätta för konsumenter med betalningssvårigheter och motverka överskuldssättning (RP 64/2009 rd — EkUB 13/2009 rd). Den nu föreslagna lagstiftningen genomför nationellt mer detaljerade bestämmelser än vad som tidigare funnits i vår nationella reglering utifrån direktivet om konsumentkreditavtal.

Hushållskrediter och snabblån

I slutet av 2009 var utlåningen till hushåll uppe i 98,3 miljarder euro. Av den summan utgjorde bostadskrediterna 73,8 miljarder euro och konsumentkrediterna 13,7 miljarder euro. Konsumentkrediterna ökade med 2,6 procent. Motsvarande siffra för 2008 var 14,5 procent. Den sammanlagda utlåningen inom sektorn för smålån var 45 miljarder euro.

Under det sista kvartalet 2009 fanns det enligt Statistikcentralen 59 statistikförda företag som beviljar smålån, nio fler än året innan. En del av företagen har flera marknadsnamn och produkter i form av snabblån, så utbudet av olika snabblån är större än antalet företag. Under 2009 beviljades mer än 226 miljarder euro i nya snabblån, sammantaget fler än 1,1 miljarder enskilda snabblån. Mest beviljades snabblån under det andra kvartalet, sett i euro och antal. Det genomsnittliga snabblånet uppgick till 200 euro det sista kvartalet 2009. Låntagarna betalade totalt lite över 60 miljarder euro i olika slags lånekostnader. Kostnaderna var i genomsnitt 27 procent av lånekapitalet. Den genomsnittliga återbetalningstiden var 28—29 dagar.

Enligt Suomen Asiakastieto Oy antecknades nya betalningsstörningar för 645 000 personer 2009. Antalet ökade med 100 000 från året innan. Nya domar om indrivning meddelades mot 230 000 personer, 27 procent mer än året innan.

Registrering och övervakning av vissa kreditgivare

Ekonomiutskottet har i många sammanhang diskuterat frågan om registrering och övervakning av företag som beviljar smålån. Nu föreslås en lag om registrering av vissa kreditgivare. Där fastställs en registreringsskyldighet för kreditgivare som tillhandahåller krediter, bl.a. smålån, som avses i 7 kap. i konsumentskyddslagen, och som inte för närvarande omfattas av Finansinspektionens tillsyn. Kreditgivarna ska vara tillförlitliga och ha kännedom om kreditverksamhet. De ska iaktta god kreditgivningssed och personalen ska ha tillräcklig kompetens. God kreditgivningssed regleras i 7 kap. 13 § i konsumentskyddslagen.

Regionförvaltningsverket i Södra Finland ska föra ett register över kreditgivare och övervaka att lagen följs. Lagen föreskriver om tvångsmedel som regionförvaltningsverket får tillgripa, strykning ur registret och straffbestämmelser.

Utskottet anser att den lagfästa uppgiften lämpar sig för regionförvaltningsverket i Södra Finland. Verket har redan nu många liknande regist-

rerings- och övervakningsuppgifter där bedömningar av tillförlitlighet ingår. Utskottet ser det som viktigt att verket får tillräckliga och kompetenta resurser för att klara av sina ökande, mycket krävande tillsynsuppgifter. Det ligger i konsumenternas och hela samhällets intresse att tillsynen är fortlöpande. Regionförvaltningsverket måste bl.a. stryka kreditgivare ur registret i vissa fall som anges i lagen.

Utskottet föreslår ett uttalande om att riksdagen förutsätter att regeringen bevakar den aktuella lagstiftningens konsekvenser för snabblåneföretagens verksamhet och utlåningen. I förekommande fall bör regeringen vidta fler åtgärder för att minska problemen orsakade av snabb-lån (*Utskottets förslag till uttalande*).

Detaljmotivering

1. Lag om ändring av konsumentskyddslagen

7 kap. 7 §. Övriga definitioner. I 4 punkten finns en definition av bostadskredit. Enligt motiveringen till paragrafen har det inte någon betydelse om fastigheten eller lägenheten köps som stadigvarande bostad eller fritidsbostad. Det väsentliga är att den bostadsfastighet eller de aktier eller andelar i sammanslutningar som ger rätt att besitta bostadslägenheten ges som säkerhet för krediten.

Utskottet ändrar definitionen så att den bostad som ska finansieras med krediten inte behöver ställas som säkerhet. I stället täcker definitionen in också sådana krediter som beviljas för köp av fritidsbostäder och där en stadigvarande bostad ställs som säkerhet för krediten.

Förslag till beslut

Riksdagen

godkänner lagförslagen 2—8 utan ändringar,

godkänner lagförslag 1 enligt propositionen men 7 kap. 7 § med ändringar (Utskottets ändringsförslag) och

godkänner ett uttalande (Utskottets förslag till uttalande).

Utskottets ändringsförslag

Lagförslag 1

7 kap.

Konsumentkrediter

7 §

Övriga definitioner

I kapitlet avses med

(1—3 punkten som i RP)

4) *bostadskredit* en konsumentkredit för förvärv av aktier eller andelar i sammanslutningar som ger rätt att besitta bostadslägenhet eller förvärva en bostadsfastighet, eller för förvärv av ett bostadshus som är beläget på ett område som besitts med stöd av nyttjanderätt, eller för grundlig renovering av en bostadslägenhet, bostadsfastighet eller ett bostadshus, och där *aktier eller andelar som ger rätt att besitta en bostadslägenhet, en bostadsfastighet eller nyttjanderätten till en fastighet* lämnas som säkerhet för krediten,

(5—7 punkten som i RP)

Utskottets förslag till uttalande

Riksdagen förutsätter att regeringen bevakar den nya lagstiftningens konsekvenser för verksamheten i de företag som tillhandahåller så kallade snabb-lån och i förekommande fall vidtar fler åtgärder för att minska de sociala problem som de här lånen orsakar.

Helsingfors den 11 maj 2010

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Jouko Skinnari /sd
vordf. Antti Rantakangas /cent
medl. Hannu Hoskonen /cent
Harri Jaskari /saml
Anne Kalmari /cent
Matti Kangas /vänst
Toimi Kankaanniemi /kd
Miapetra Kumpula-Natri /sd
Jouko Laxell /saml

Eero Lehti /saml
Päivi Lipponen /sd
Marjo Matikainen-Kallström /saml
Petteri Orpo /saml
Sirpa Paatero /sd
Oras Tynkkynen /gröna
Markku Uusipaavalniemi /cent
ers. Anne-Mari Virolainen /saml.

Sekreterare var

utskottsråd Eelis Roikonen.

RESERVATION 1

Motivering

Ekonomiutskottets betänkande om propositionen med förslag till lagar om ändring av konsumentskyddslagen och registrering av vissa kreditgivare samt vissa lagar som har samband med dem är inte tillfredsställande på alla punkter.

Så kallade snabblån är ofta farliga för de människor som har det sämst ställt ekonomiskt i vårt land. Många arbetslösa och mindre bemedlade har råkat i svårigheter på grund av snabblån. De största skulderna till följd av snabblån har varit uppe i 200 000 euro och mer. En del människor tvingas rentav ta snabblån för att köpa mat. De här utgifterna betalas på ett eller annat sätt av samhället, eftersom människorna mister sin kreditvärdighet. De får kanske inte längre jobb och deras liv blir allt svårare.

Ett räntetak för snabblån skulle hjälpa oss att rätta till dagsläget, som är osunt och moraliskt betänkligt. Räntetaket kunde t.ex. vara den tillämpliga referensräntan (Euribor eller prime) höjd med 7 procentenheter. Ett räntetak vore ett effektivt sätt att hindra att utsatta människor utnyttjas med oskäligen räntor. Men utskottet nämner inte något räntetak i sitt betänkande.

Jag föreslår att 24 § 1 mom. i lagförslag 1 ändras så att tydliga bestämmelser införs om ett räntetak för konsumentkrediter. Enligt mitt förslag

får räntan på en konsumentkredit vara högst den tillämpliga referensräntan höjd med 7 procentenheter (räntetak).

Förslag

Således föreslår jag

att lagförslagen godkänns enligt utskottets betänkande men 24 § i lagförslag 1 med följande ändringar:

24 §

Ändringar av ränta och avgifter

I avtalsvillkoren för en konsumentkredit får det anges att räntan på krediten förändras enligt ändringarna av den referensränta som specificerats i avtalet. *Räntan på en konsumentkredit får vara högst den tillämpliga referensräntan höjd med sju procentenheter (räntetak).* Den referensränta som tillämpas ska finnas att tillgå i offentligheten och den ska bygga på faktorer som är oberoende av kreditgivarens ensidiga bestämmanderätt. Ränteändringar ska göras jämlikt och utan att konsumenterna diskrimineras.

(2—4 mom. som i EkUB)

Helsingfors den 11 maj 2010

Matti Kangas /vänst

RESERVATION 2

Motivering

Registreringen och övervakningen av snabblåneföretag ska handhas av Finansinspektionen

Enligt förslaget ska regionförvaltningsverket i Södra Finland registrera och övervaka bolag som beviljar smålån. Enligt konsumentskyddslagen ska kreditgivarna vara tillförlitliga och ha kännedom om kreditverksamhet. De ska iakttä god kreditgivningssed och personalen ska ha tillräcklig kompetens. Därför är Finansinspektionen ett naturligt val när det gäller vem som ska registrera och övervaka företagen.

För närvarande är det Finansinspektionen som beviljar koncessioner för kreditinstitut, inhemska liv-, skade- och återförsäkringsbolag, värdepappersföretag, fondbolag och förvaringsinstitut. Finansministeriet behandlar ärenden som gäller koncessioner för värdepappersverksamhet, derivatbörsvksamhet och värdepapperscentralen. Koncessioner för arbetspensionsförsäkringsbolag beviljas av statsrådet och koncessioner för arbetslöshetskassor beviljas av social- och hälsovårdsministeriet.

I fråga om förfaranden är det en av Finansinspektionens viktigaste uppgifter att övervaka vilka förfaranden som tjänsteleverantörerna tillämpar i sina kundkontakter och i sina relationer sinsemellan. Förfarandena ska vara förenliga med lagstiftning, internationella krav och god sed. Kunderna ska kunna lita på att tjänsteleverantörerna iakttar god sed i sin marknadsföring, avtalsvillkor och övriga kundverksamhet. Till-

synen är avsedd att öka kundernas förtroende för marknaden och tjänsteleverantörerna där.

Finansinspektionen har med årens lopp förvärvat en gedigen kompetens och en kunnig personal som övervakar aktörerna och förfarandena på finansmarknaden. För regionförvaltningsverket i Södra Finland är det här ett nytt område, och verket har inte tillräckligt med resurser för registrering och övervakning. Om Finansinspektionen centraliserat tar hand om registreringen och övervakningen, behövs det en resursförstärkning.

Enligt förslaget ska en registeranmälan göras inom sex månader från det att lagen träder i kraft. Vid utfrågningen av sakkunniga kom det inte fram något hinder för att korta ner registreringstiden till tre månader. Inom elektronisk affärsverksamhet släpar bestämmelserna och övervakningen av dem efter ordentligt. Därför är det viktigt att tillräckligt snabbt och målinriktat kunna ingripa mot missförhållanden.

Förslag

Således föreslår vi

att lagförslag 1 och 3—8 godkänns enligt betänkandet,

*att lagförslag 2 godkänns med ändringar (**Reservationens ändringsförslag**) och*

*att ett nytt lagförslag 9 godkänns (**Reservationens nya lagförslag**).*

Reservationens ändringsförslag

2.

Lag**om registrering av vissa kreditgivare**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Tillämpningsområde

(1 mom. som i EkUB)

Lagen gäller inte

(1 punkten *utesl.*)

(1—3 punkten som 2—4 punkten i EkUB)

2 §

(Som i EkUB)

3 §

Register över kreditgivare och registeranmälan

Finansinspektionen för ett register över kreditgivare (*kreditgivarregister*).

Den som har för avsikt att tillhandahålla konsumentkrediter ska för anteckning i registret göra en anmälan till *Finansinspektionen*. I registeranmälan ska ingå

(1—3 punkten som i EkUB)

Anmälaren ska på begäran av *Finansinspektionen* lämna också andra uppgifter som behövs för att bedöma huruvida förutsättningarna för registrering uppfylls.

4 §

Förutsättningar för registrering

Finansinspektionen ska registrera den som gör en registeranmälan som kreditgivare, om anmälaren

(1—4 punkten som i EkUB)

Finansinspektionen får vägra registrering, om det med beaktande av omständigheterna är uppenbart att den som gjort anmälan har för avsikt att tillhandahålla konsumentkrediter som ombud för någon annan.

5 och 6 §

(Som i EkUB)

7 §

Uppgifter som ska föras in i registret över kreditgivare och anmälan om ändringar

(1 och 2 mom. som i EkUB)

Kreditgivaren ska utan dröjsmål anmäla ändringar i de införda uppgifterna till *Finansinspektionen*. När verksamheten upphör ska kreditgivaren anmäla även detta till *Finansinspektionen*.

8 och 9 §

(Som i EkUB)

10 §

Tillsyn och tillsynsmyndighetens rätt att få uppgifter

Finansinspektionen övervakar att denna lag följs.

Trots sekretessbestämmelserna ska en kreditgivare på begäran ge *Finansinspektionen* de handlingar och uppgifter som behövs för övervakningen.

Finansinspektionen har rätt att ur det bötesregister som avses i 46 § i lagen om verkställighet av böter (672/2002) få de uppgifter som är

nödvändiga för att utreda tillförlitligheten i fråga om en person som avses i 4 § 1 mom. 3 punkten och 5 § 2 mom. Bestämmelser om rätten att få uppgifter ur straffregistret finns i straffregisterlagen (770/1993).

11 §

Tvångsmedel

Finansinspektionen ska förbjuda tillhandahållande av konsumentkrediter som sker utan registrering i strid med denna lag. Om det finns särskilda skäl till detta, får förbudet också meddelas så att det gäller en anställd hos en kreditgivare eller någon annan som agerar för en sådan rörelses räkning.

Om en kreditgivare försummar en skyldighet som följer av 7 § 3 mom. eller 10 § 2 mom., får *Finansinspektionen* uppmana kreditgivaren att fullgöra sin skyldighet inom utsatt tid. Om kreditgivaren försummar en skyldighet som anges i 9 §, får *Finansinspektionen* ge kreditgivaren en varning. Om försummelserna är allvarliga eller om de upprepas trots uppmaning eller varning, får *Finansinspektionen* förbjuda kreditgivarens verksamhet helt eller delvis för viss tid, dock för högst sex månader.

Finansinspektionen får förena ett förbud eller en uppmaning som avses i denna paragraf med vite. Ett förbud som avses i 1 mom. ska förenas med vite, om inte detta av något särskilt skäl är onödigt. Bestämmelser om vite finns i övrigt i viteslagen (1113/1990).

12 §

Avregistrering

Finansinspektionen ska avregistrera en kreditgivare om

(1—3 punkten som i EkUB)

4) förutsättningarna för registrering i 4 § 1 mom. 4 punkten inte längre uppfylls, och kreditgivaren inte inom den tidsfrist som *Finansinspektionen* har angett i sin uppmaning har anmält nya personer som uppfyller kraven på kännedom om kreditverksamhet, eller om (5 punkten som i EkUB)

I samband med avregistreringen får *Finansinspektionen* utfärda bestämmelser om hur verksamheten ska avslutas.

13 §

(Som i EkUB)

14 §

Sökande av ändring i beslut av Finansinspektionen

Bestämmelser om sökande av ändring i beslut av *Finansinspektionen* finns i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

(2 mom. som i EkUB)

15 §

(Som i EkUB)

16 §

Övergångsbestämmelser

Den som när denna lag träder i kraft utövar verksamhet som enligt denna lag förutsätter registrering får fortsätta med sin verksamhet till dess beslut om införande i registret har fattats, om den registeranmälan som avses i 3 § 2 mom. görs inom *tre* månader från ikraftträdandet.

Reservationens nya lagförslag

9.

Lag

om ändring av 4 § i lagen om Finansinspektionen

I enlighet med riksdagens beslut

fogas till 4 § 3 mom. i lagen om Finansinspektionen av den 19 december 2008 (878/2008) en ny 11 punkt, som följer:

_____ 4 § _____ Denna lag träder i kraft den _____ 20 ____ .

_____ 11) kreditgivare som avses i lagen om registrering av vissa kreditgivare (/).

Helsingfors den 11 maj 2010

Jouko Skinnari /sd
Miapetra Kumpula-Natri /sd

Päivi Lipponen /sd
Sirpa Paatero /sd

RESERVATION 3

Motivering

Propositionen rättar i någon mån till de allvarliga bristerna i de så kallade snabblånen. Men åtgärderna räcker inte till. På många punkter kommer den osunda verksamheten att fortsätta och expandera. Siffrorna i betänkandet visar hur stort problemet är och hur snabbt det växer.

Snabblån går till största delen ut på att människor som har det svårt blir utnyttjade på ett oskäligt sätt. Räntor, avgifter och arvoden stiger ofta till en nivå som inte kan anses vara adekvat. I Finland har vi 700 000 fattiga och 300 000 arbetslösa, av vilka en allt större del inom den närmaste tiden kommer att mista sin rätt till inkomstrelaterade arbetslöshetsersättningar och i stället få leva på grunddagpenning. Snabblåneföretagen kan alltså vänta sig fler kunder. Snabblån förbättrar ingens ekonomi, oftast tvärtom. Till slut tvingas de utsatta anlita den kommunala socialvården och skattebetalarna får bekosta de oskäliga räntorna på snabblånen. Vi måste snabbt ta krafttag mot en sådan här utveckling.

Regeringen bör inom kort bereda en lagändring som leder till att snabblån blir en del av normal bankverksamhet. Det låter sig göras t.ex. genom att den som tar ett lån beviljat av ett snabblåneföretag som hör till tillämpningsområdet för 7 kap. i konsumentskyddslagen alltid ska ställa

behörig säkerhet för snabblånet. Säkerheten kan t.ex. vara personlig borgen eller realsäkerhet. Bankerna beviljar inte lån utan säkerhet. Så bör det också vara i fråga om snabblån.

Nästa steg efter registreringen av snabblåneföretag bör vara att verksamheten blir tillståndspliktig. Koncessionerna bör villkoras tydligt och tillräckligt strängt. Dessutom ska övervakningen övertas av Finansinspektionen, så att den blir effektivare.

Förslag

Således föreslår vi

att lagförslagen godkänns i enlighet med ledamot Skinnaris m.fl. reservation och

att ett uttalande godkänns (Reservationens förslag till uttalande).

Reservationens förslag till uttalande

Riksdagen förutsätter att regeringen skyndsamt bereder lagstiftning om att låntagarna ska ställa behörig säkerhet för sina snabblån, att det krävs koncession för snabblåneverksamhet och att Finansinspektionen ska överta ansvaret för tillsynen.

Helsingfors den 11 maj 2010

Toimi Kankaanniemi /kd
Matti Kangas /vänst
Markku Uusipaavalniemi /cent